

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 31922/2023
10.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Надежде Видић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужила АА и ББ, обе из ..., чији је заједнички пуномоћник Бранислав Херцег, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради накнаде за фактичку експропријацију, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2917/23 од 12.10.2023. године, у седници одржаној 10.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2917/23 од 12.10.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2917/23 од 12.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 4177/2022 од 05.09.2023. године, ставом првим изреке, одлучено је да се тужбени захтев тужила усваја. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да исплати тужилама укупно 3.388.647,20 динара и то тужили АА износ од 1.694.323,60 динара, а тужили ББ износ од 1.694.323,60 динара, свакој са законском затезном каматом од 05.09.2023. године па до исплате. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужилама солидарно накнади трошкове парничног поступка у износу од 484.350,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж 2917/23 од 12.10.2023. године, ставом првим изреке, жалбу туженог одбио и потврдио пресуду Основног суда у Новом Саду П 4177/2022 од 05.09.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији туженог.

Предмет тражене правне заштите је исплата тужиљама накнаде за парцеле које су у целости, планским актом, предвиђене за јавну намену и према фактичком стању користе се као саобраћајне и јавне површине – улице ... и ... у ..., тако што су опремљене инфраструктуром и користи их неодређени број лица, а поступак експропријације тих парцела није спроведен. Побижана одлука којом је тужбени захтев тужиља усвојен донета је применом одговарајућих одредби материјалног права на утврђено чињенично стање, а ревизијом туженог се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, што није разлог за изјављивање посебне ревизије на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Ревидент уз ревизију није доставио другачије одлуке судова донете у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, у смислу потребе уједначавања судске праксе.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије туженог, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Нардоне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужиле су, као формални супарничари на основу одредбе члана 205. Закона о парничном поступку, тужбу ради накнаде за одузето земљиште поднеле 25.05.2022. године, а тужбу су преиначиле повећањем тужбеног захтева поднеском од 16.05.2023. године, тако што њихова потраживања износе по 1.694.323,60 динара.

Имајући у виду да је ово имовинско-правни спор који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 303. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић